

EEN HISTORISCHE DOORBRAAK IN DE OECUMENE?

Voor het eerst in de geschiedenis is er door katholieken en protestanten onder woorden gebracht wat zij gezamenlijk geloven en belijden. Zij willen die eenheid in het belijden benadrukken; dit in tegenstelling met vroeger. Toen schoof men liever de verschillen in de leer naar voren en omdat men weinig persoonlijk contact met elkaar had, begreep men de eigenlijke bedoeling van de ander niet en gaf die daarom dikwijls verkeerd weer.

Uitdrukkelijk geven ze daarnaast te kennen dat ze daarmee niet de nog steeds diep ingrijpende leerverschillen willen verdoezelen. Maar ze wijzen een andere weg om elkaar de broederhand te kunnen drukken, Volgens hen moeten we boven die verschillen uitstijgen om elkaar te ontmoeten in Christus als de Levende. We worden immers niet gered door een 'iets', bijv. door een leerstuk *over* Christus, maar door Hemzelf als een goddelijk Iemand. Dogma's op zichzelf maken ons nog niet blij en gelukkig. Dat gebeurt enkel wanneer wij door een levend geloof verbonden zijn met Hem die het Leven zelf is.

Hierbij ingesloten de oproep tot eenheid onder de christenen zoals die is opgesteld door de stichting *Evangelisch Reformatorisch Katholiek Ontwaken*. De leden daarvan zijn: Gerard de Korte, hulpbisschop van Utrecht, Gertjan Nieuwenhuis, protestants zakenman, Herman Hegger, emeritus predikant van de PKN, Koos Smits, r.-k pastoor te Hengelo. Dit geschrift is echter een getuigenis ten persoonlijke titel. Wel hopen zij dat dit onderschreven zal worden door veel kerken en christelijke verenigingen en stichtingen.

Voor meer informatie: hjhegger@planet.nl

OPDAT ZIJ ALLEN ÉÉN ZIJN!

Dat is de bede die Jezus vlak voor Zijn dood gericht heeft tot Zijn Vader (Joh. 17:21. Die bede willen we als een oproep tot alle christenen richten. We leggen u voor: "Kunnen we elkaar niet over kerkmuren heen de broederhand reiken? Kunnen we elkaar niet vinden in *een gezamenlijk geloven in de levende Christus zoals wij hieronder gezamenlijk belijden?*

Maar voordat wij over de kerkmuren elkaar de broederhand reiken, is het nodig, dat wij naar elkaar *kijken*. Hoe? We moeten elkaar zien in het licht van de verrezen HEER. Dat naar elkaar kijken moet gebeuren met de liefdevolle en vergevende blik van Christus. Alleen dan gaat Hij ons verrijken met de kracht van Zijn Geest. Dan zal , zo mogen wij in geloof verwachten, ons de vrucht van de Geest schenken: "liefde, blijdschap, vrede". Dan zal Hij ons ook verrijken met de gaven van de Geest zoals we daarover lezen in 1 Kor. 12 en 14. Daarbij moeten we ook bedenken: Eenheid is allereerst een samenzijn in "eenheid met en in de Levende Christus", een eenheid dus zonder begrippen, concepten, theorieën, belijdenissen. Slechts uit de bron van die levende en gelovende eenheid kan daarna de juiste belijdenis ontspringen.

1. Wij geloven en belijden, dat de *innerlijke* eenheid een volmaakte *gave* van God is die Christus door Zijn Geest reeds gerealiseerd heeft in de Zijnen. De *uiterlijke* eenheid is een *opgave* aan ons. En omdat wij gebrekkige en zondige mensen zijn en blijven, is die uiterlijke eenheid altijd onvolmaakt geweest en zal dat ook blijven tot aan de wederkomst van Christus. *Wij mogen daar echter niet in berusten*. Wij moeten steeds weer proberen om ook tot een volmaakte uiterlijke eenheid te komen.

We menen dat we alleen dan gehoor geven aan Gods bedoeling zoals Paulus die in Fil. 3:12 tot uitdrukking heeft gebracht: "Niet dat ik reeds volmaakt zou zijn, maar ik jaag ernaar." Als we dat jagen naar de volmaakte eenheid oprecht menen, zullen we in de eerste plaats zoeken naar wat ons als christenen samenbindt.

2. Wij geloven en belijden, dat God voor ons ten diepste niet bereikbaar is via ons redeneervermogen of ons religieus gevoel, want God woont in een voor ons “ontoegankelijk licht”. Maar wij danken Hem dat Hij daaruit tevoorschijn is getreden. Hij heeft iets kenbaar gemaakt van wie en wat Hij is. Hij heeft Zichzelf eerst mondeling geopenbaard via de profeten en tenslotte in Zijn Zoon, “door Wie Hij ook de wereld geschapen heeft” (Hebr. 1:2).

Hij heeft Zijn openbaring ook schriftelijk laten vastleggen in de Heilige Schrift. Daarom geloven wij dat de Schrift de volstrekt betrouwbare weergave is van wat God aan ons heeft willen zeggen.

3. Wij geloven en belijden, dat God één is. Maar in de Schrift heeft Hij ook iets onthuld over Zijn rijk gevarieerde innerlijke leven. Hij laat zien dat er binnen in Hem de relaties zijn van Vader, Zoon en Heilige Geest. Dat zijn niet slechts verschijningsvormen waarin Hij Zich afwisselend aan ons vertoont. Ze zijn meer dan dat. Deze heilige Drie beschikken blijkbaar over een afzonderlijk goddelijk ‘Ik’. De Schrift spreekt herhaaldelijk over Hen als over Iemand.

4. Wij geloven en belijden, dat God aan ons zo dicht mogelijk naderbij is gekomen. Zijn Zoon Jezus Christus is de mensgeworden, geïncarneerde Liefde van God. Hij is in alles aan ons gelijk geworden. Met slechts deze uitzondering: Hij heeft nooit zonde gedaan. Wij geloven dat God ons zozeer heeft liefgehad dat Hij ons met Zich heeft willen verzoenen via de offerdood van Christus als het Lam dat “de zonden van de wereld wegneemt” (Joh. 1:29). Hij is de enige Middelaar tussen God en de mensen.

5. Wij geloven en belijden vol dankbaarheid, dat iedereen die “zijn geloof vestigt op Hem die de goddeloze rechtvaardigt”, de vergeving der zonden en het eeuwige leven ontvangt. Hij mag God aanspreken met ‘Abba! Vader!’ want hij is dan “uit God geboren” (Joh. 1:13). Hij is dan Zijn kind. Hem wacht na zijn dood een onvergankelijke eeuwige erfenis. Wij belijden dat dit geloof een gave van God is (Joh. 6:65; Ef. 2:8), èn een opdracht aan ieder mens: “Bekeert u en gelooft!” (Markus 1:15).

6. Wij schamen er ons diep voor, dat wij als christenen zozeer verdeeld zijn en daardoor aan de eer en de naam van Christus schade berokkenen. Bovendien zijn wij door die verdeeldheid een struikelblok geworden voor een wereld die in nood verkeert. We zijn een sta-in-de-weg geworden voor zoekenden om tot Christus te komen, terwijl bij Hem alleen volle vrede, vreugde en rust te vinden is. Niet-christenen moeten wel meewarig hun hoofd over ons schudden: “Zie je wel die kerken en clubjes? Daar is weinig heil van te verwachten.” Hoe kunnen we verwachten dat zij hun hand gaan steken in zo’n wespennest? Daarom deze vragen:

7. Wij christenen staan allemaal onder hetzelfde kruis, dat onze enige hoop is. Wij zien allemaal op naar dezelfde Gekruisigde, die voor ons dood gebloed is om ons te redden van de eeuwige dood, die wij verdiend hebben door onze zonden. Welnu, hoe kunnen wij die het bovenstaande geloven en belijden, toch ten aanschouwen van iedereen openlijk ruzie maken? Hoe kunnen we iemand die hetzelfde gelooft en belijdt, desondanks van de Gekruisigde wegduwen, enkel en alleen omdat die persoon één van de theologische hobby’s van onze specifieke kerk niet kan of wil aanvaarden?

8. Natuurlijk zijn wij van oordeel, dat we de diep ingrijpende verschillen, die er nog altijd zijn onder christenen, met name in de leer van Rome en Reformatie, niet mogen verdoezelen.

Dan zouden we ons schuldig maken aan onwaarachtigheid en oppervlakkigheid. We kunnen die verschillen echter vruchtbaar met elkaar bespreken, indien wij in ons hart de nederige en dienende liefde van Christus koesteren en de oprechte bereidheid hebben om naar elkaar te luisteren.

Belangrijker is echter, dat we telkens boven die verschillen uitstijgen en ons met elkaar één weten in Hem als de Levende die ons in liefde samenbindt.

Namens de Stichting Evangelisch Reformatorisch Katholiek ontwaken: (alfabetische volgorde): Gerard de Korte (hulpbisschop van Utrecht), Gertjan Nieuwenhuis (protestants zakenman), Herman Hegger (emeritus predikant van de PKN), Koos Smits (pastoor in Hengelo).

Deze belijdenis hebben wij ondertekend ten persoonlijke titel. Wij hopen echter dat veel kerken, verenigingen en stichtingen hun instemming zullen betuigen met deze belijdenis van eenheid. Ze kunnen dat doen via ds. H.J. Hegger, Dillenburglaan 8, 6881 NV, Velp, e-mail hjhegger@planet.nl.